

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 489/2018
04.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Шефкета Доловац адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Решат Чакара адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1031/17 од 26.07.2017. године, у седници већа одржаној 04.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1031/17 од 26.07.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1031/17 од 26.07.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 233/16 од 20.01.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћене разлике зараде исплати појединачне месечне износе ближе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцу уплати доприносе за ПИО за период од 19.07.2012. године до 20.11.2013. године, а ставом трећим изреке је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 74.220,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 1031/17 од 26.07.2017. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу плати неисплаћени део зараде, уз закључак судова да је тужиоцу неправилно обрачуната и исплаћена зарада у спорном периоду. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром да је побијана одлука донета уз примену материјалног права које не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, као и да тужени у ревизији не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, то нису испуњени услови да се ревизија туженог сматра посебном, у смислу члана 404. ЗПП.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике у заради, поднета је 15.04.2014. године, а правноснажна пресуда против које је изјављена ревизија је донета 26.07.2017. године.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд утврдио да ревизија није дозвољена применом цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога је одлучено као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић